

РЕШЕНИЕ

№ 18507

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разглежда докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20231110110414 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от **Е. А. Б.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Люлин, бл. 424, вх. Д, ет.5, ап.92, чрез Адвокатско дружество „Димов и Х.“ представлявано от адв. Г. Х., срещу „ЗК ЛИ“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Симеоновско шосе № 67А, представлявано от изпълнителните директори Павел Валериев Димитров и София Николова Антонова, с която са предявени **осъдителни иски** с правно основание чл. 405 от КЗ във вр. с чл. 386 КЗ, във вр. с чл. 79 от ЗЗД, вр. с чл. 86 ЗЗД, за заплащане на застрахователно обезщетение по щета № 4000-1201-22-000808 и по щета № 4000-301-22-000829, за увредения лек автомобил марка „Фолксватен“, модел „Тигуан“, с рег. № СВ 0182 СТ, сумата в размер на **300.00 лв.**, представляваща главница на иска по щета № 4000-1201-22-000808 и лихва за забава върху главницата за периода от **31.08.2022г.**, момент на изпадане на длъжника в забава, след отказа му да заплати обезщетението, до датата на исковата молба (28.02.2023г.) в размер на **15.86 лв.**, ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане; както и сумата в размер на **600.00 лв.**, представляваща главница на иска по щета № 4000-301-22-000829 и лихва за забава върху главницата за период от **31.08.2022г.**, момент на изпадане на длъжника в забава, след отказа му да заплати обезщетението, до датата на исковата молба (28.02.2023г.) в размер на **31.73 лв.**, ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане.

В откритото съдебно заседание на основание чл. 214 ГПК са изменени размерите на предявените иски, а именно - относно длъжимо застрахователно обезщетение по щета № 4000-1201-22000808, предявен за сумата от **300.00 лв.**, уве.чен до сума в размер на **1 801.76 лв.**; и относно длъжимо застрахователно обезщетение по щета № 4000-301-22-

000829, същия предявен за сумата от 600.00 лв., намален до сума в размер на 556.30 лв.

Ищцата моли сторените по делото разноски да бъдат присъдени в нейна тежест.

В исковата молба се твърди, че на 09.09.2021г., ищцата, в качеството ѝ на собственик на лек автомобил. "Фолксваген Тигуан", рег. СВ0182СТ, е сключила договор за застраховка "Каско", при ответника „ЗК ЛИ“, със застрахователна полица № 93002110057920, с период на валидност 12 месеца, считано от 00:00ч., на 10.09.2021 г. Сочи, че в периода на валидност на застрахователния договор, на 17.07.2022 г., било реализирано застрахователно събитие – нанесена щета на паркинг с увреждания по боята на преден ляв калник, предна дясна врата и предна броня, то била образувана щета № 4000-1301-22-000829, а на дата 23.07.2022г. било реализирано още едно застрахователно събитие – отлитнало от гумите на движещ се отпред автомобил камъче, спукало панорамното стъкло на лек автомобил „Фолксваген Тигуан, рег. № СВ0182СТ, като била образувана и щета № 4000-1201-22-000808.

Ищцата излага, че и по двете щети застрахователят извършил опис на уврежданията. Сочи още, че е получила 2 бр. официални писма от ответника, с които се отказва изплащане на застрахователните обезщетения за увредения автомобил по образуваните и посочени по-горе щети.

Ищцата твърди, че изложеното в писмата от ответника, не представлява годно правно основание за отказ, не е съществено с оглед интереса на застрахователя и не е указало пряко въздействие върху настъпването на застрахователното събитие. Сочи, че не е налице хипотеза на неизпълнение от страна на застрахования. Поради това, счита, че отказът на застрахователя да заплати застрахователните обезщетения е неоснователен. Обосновава правен интерес от предявяване на иска. Ищцата счита, че действителният размер на вреди за щета № 4000-1201-22-000800 е в размер на 300лв, а за щета № 4000-301-22-000829 е 600 лв. Твърди, че ответникът е изпаднал в забава за заплащане на обезщетението на 31.08.2022 г., когато е отказал да заплати сумите. Представя доказателства, прави доказателствени искания.

В законоустановения срок на чл. 131 от ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание и по размер, оспорва механизма на възникване на уврежданията по процесния лек автомобил, изложен в исковата молба, както и уврежданията, описани от ищцата в подадените до ответника уведомления, да са настъпили по начините и местата, описани в уведомленията.

Ответникът сочи, че ищцата не е изпълнила задължението си да уведоми застрахователя си за настъпването на декларираните събития и нанесените материални щети по лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“, с рег. № СВ 0182 СТ в установените срокове, регламентирани в общите условия, с които ищцата се е съгласила, сключвайки договора за застраховка „Каско“.

Сочи още, че **съгласно т.14.13 и 14.14 от общите условия**, които са неразделна част от сключения застрахователен договор, обективиран в полица № 93002110057920, уведомлението на националния телефон не отменя задължението на застрахования да

уведоми писмено застрахователя, в случаите при които застрахователното събитие е настъпило на паркинг – в срок от 3 /три/ работни дни, считано от деня на узнаването им и 5 /пет/ работни дни за всички други застрахователни събития, като се яви лично в най-близкия офис на Застрахователя.

Поддържа, че по отношение на ликвидационната преписка № 4000-1301-22-000829 ищцата е уведомила писмено ответника ЗК „ЛИ“ АД за твърдяното от нея събитие от дата 17.07.2022г., с уведомление от дата 10.08.2022г., което е приблизително един месец след настъпването му.

Излага още, че по отношение на ликвидационна преписка № 4000-1201-22-000808 ищцата е уведомила ответника ЗК „ЛИ“ АД за твърдяното от нея събитие от дата 23.07.2022г. с уведомление от дата 10.08.2022г., което е приблизително повече от половин месец след настъпването му.

Ответникът поддържа,, че уврежданията по процесния автомобил, декларирани по щети № 4000-1301-22-000829 и № 4000-1201-22-000808 не са възникнали, вследствие на застрахователно събитие, покрит по т.7 от Общите условия към застрахователния договор риск. Оспорва дължимостта на застрахователното обезщетение за увреждания по „врата предна дясна“ и по „челно стъкло“, описани по ликвидационна преписка – щета № 4000-1301-22-000829. Твърди, че по детайла „врата предна дясна“ на процесния автомобил е имало налично увреждане в същата степен при първоначалния оглед и заснемане по повод сключване на застраховка „Каско“ с полица № 93002110057920., което е видно и от талона за оглед, респ. уведомен е и собственика на автомобила.

Ответникът сочи, че съгласно т. 10.1 от Общите условия по застраховка „Каско“ в ЗК „ЛИ“, застрахователят не носи отговорност и не обезщетява щети в липсващи части, констатирани по време на предварителния оглед, както и за последиците от тях до отстраняването или възстановяването им. Твърди, че е налице и нарушение на общите условия, които са неразделна част от сключения с ищцата договор за застраховка в т.28.1 - Представяне на неверни данни и/или документи с невярно съдържание, свързани със собствеността и ползването на МПС, както и други обстоятелства, които имат отношение към застраховката – при сключването ѝ, при доказване на застрахователното събитие и/или оценка на щетите;

Ответникът счита, че е изпълнил задължението си, като претенциите, във връзка с които са образувани щета № 4000-1301-22-000829 и № 4000-1201-22-000808, са отказани като неоснователни и недоказани пред него, за което ищеца – Е. А. Б. е уведомена с писмо изх. № 6497/30.08.2022г. и писмо с изх. № 6498/30.08.2022г. Оспорва иска за присъждане на лихви като неоснователен.

По делото са събрани писмени доказателства. Прието е заключение на САТЕ.

Съдът, изграждайки вътрешното си убеждение, прави следните изводи от фактическа страна:

На 09.09.2021 г., е сключен застрахователен договор "Каско" чрез застрахователна

полица № 93002110057920, с покритие от 10.09.2021 г., 00: 00ч., до 09.09.2022 г., 24: 00, между ищцата Е. А. Б. и ЗК „Левс Инс“ АД, за МПС, марка „Фолксваген“, модел „ТИГУАН“, рег. № СВ0182СТ за застрахователна сума от 15 000.00 лева. Видно от застрахователната полица, застрахователната премия е платено еднократно и в брой в размер на 820.58 лв.

Представено е по делото свидетелство за регистрация на лек автомобил „Фолксваген“, модел „ТИГУАН“, рег. № СВ0182СТ, видно от което собственик на автомобила е лицето Е. А. Б..

Не е спорно по делото, като това обстоятелство се установява и от представените с исковата молба писмени доказателства и от заключението на приетата по делото автотехническа експертиза, че в срока на договора са настъпили две застрахователни събития, първо на дата 17.07.2022г. – нанесена щета на паркинг и второ на дата 23.07.2022 г. – спукване на панорамното стъкло на автомобила.

За настъпилото събитие на 17.07.2022г. по уведомление от 10.08.2022г. при ответното дружество е заведена щета № 4000-1301-22-000829, като е съставен опис на увредените части от 10.08.2022г., представен по делото.

За настъпилото събитие на 23.07.2022г. по уведомление от 10.08.2022г. при ответното дружество е заведена щета № 4000-1201-22-000808, като е съставен опис на увредените части от 10.08.2022г., представен по делото.

Съгласно заключението на вещото лица дължимо обезщетение за констатираните вреди по средни пазарни цени е 1 801.76лв по щета № 4000-1201-22000808. По дължимо застрахователно обезщетение по щета № 4000-301-22-000829 изчислено по средни пазарни цени е на 556.30 лв, като, се обезщетява само новонастъпилите вреди след първоначалния оглед, извършен при сключването на застрахователния договор, което изрично е посочено в експертизата и вещото лице е изяснил и в съдебно заседание.

С писмо с изх. № 6497/30.08.2022 г. застрахователят е уведомил ищцата, че отказва плащане на застрахователно обезщетение по образуваната щета № 4000-1301-22-000829, поради неизпълнение на договорно задължение от страна на застрахования, а именно да уведоми застрахователя в срок **от 3 работни дни от узнаване на застрахователното събитие, което е настъпило на паркинг.**

С писмо с изх. № 6498/30.08.2022г. застрахователят е уведомил ищцата, че отказва плащане на застрахователно обезщетение по образуваната щета № 4000-1201-22-000808, поради неизпълнение на страна на договорно задължение от страна на застрахования, а именно да уведоми **застрахователят в срок от 5 работни дни от узнаване на застрахователното събитие.**

По делото са събрани и гласни доказателствени средства от двама свидетЕ..

От показанията на свидетеля А. Антонов, който станал свидетел на уврежданията на лекия автомобил, настъпили на дата 23.07.2022г., се установява ,че последният живее на семейни начала с Е. А. Б.. Спомня си, че пътувайки по магистрала „Тракия“ на дата

23.07.2022г, около гр. Ихтиман, докато Е. А. Б. шофира, от предната кола изхвърча предмет - стъкло или камък и вследствие ударило предното стъкло от дясната страна. Добавя, че не са видели номер или марка на предния автомобил пред тях.

От показанията на свидетеля Марина Кирилова Нонева, която станала свидетел на уврежданията на лекия автомобил, настъпили на дата 17.07.2022г., се установи, че последната живее със сина на Е. А. Б.. Спомня си, че е станала свидетел на увреждането на процесния автомобил като това се случило на паркинга на магазин „Кауфланд“ на дата 17.07.2022г., след като двете напазарували, установили, че уврежданията по автомобила са от лявата страна на предната броня, ляв калник, дясна врата. Добавя, че преди да отидат към магазина не е имало увреждане, забелязали уврежданията по автомобила на излизане от Кауфланд.

Съдът кредитира изцяло дадените показания като достоверни и съответстващи на останалите доказателства по делото.

От събраните по делото доказателства, съдът изграждайки вътрешното си убеждение, прави следните изводи от правна страна:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 405 КЗ във вр. с чл. 386 КЗ, вр. с чл. 79 ЗЗД, вр. с 86 ЗЗД.

Исковите са процесуално допустими - налице е активна и пасивна процесуална легитимация - ищцата твърди, че в качеството на застраховано лице, е била страна по застрахователен договор "Каско" на МПС при ответника „ЗК ЛИ“, като застраховател, както и факта, че са настъпили две застрахователни събития, първото на дата 17.07.2022г. и второто на дата 23.07.2022г., в резултат на които е получила увреждания на автомобила си, при отказ от застрахователя да изплати дължимите, поради настъпилите застрахователни събития, застрахователни обезщетения.

Застрахователният договор е договор, с който застрахователят се задължава срещу плащане на премия да поеме определен риск и при настъпване на застрахователно събитие да заплати на застрахования или на трето ползващо се лице застрахователно обезщетение или сума. Със същите правни белези се характеризира и договорът за имуществено застраховане по [чл. 399 КЗ](#), който има за предмет оценени в пари права на застрахования. Легалната дефиниция на [чл. 343 КЗ](#) сочи ясно, че целта и смисълът на застрахователния договор се свеждат до осигуряване на застрахователно покритие срещу рисковете на съответния вид застраховка. С оглед целта на договора, от момента на влизането му в сила за застрахователя възниква задължение да носи риска от настъпване на предвидените застрахователни събития и при евентуалното им осъществяване да заплати на застрахования обезщетение за претърпените вреди, определено при имуществените застраховки по правилото на [чл. 405 КЗ](#).

За да бъде уважен предявения иск в тежест на ищцата е да докаже, че: 1/ сключен валиден застрахователен договор "Каско" между страните; 2/ настъпило застрахователно събитие 3/ застрахователят да е уведомен за настъпилото застрахователно събитие и да е

допуснат да извърши оглед на увреденото имущество, както и да са представени поисканите от застрахователя документи, пряко свързани с установяване на събитието и на размера на вредите; 4/ причинени вреди на застрахованото имущество, които да се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилият покрит застрахователен риск 5/ застрахователят да не е заплатил застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да бъде по-дълъг от 15 дни и/или да е отказал заплащането му. В тежест на ответника е да докаже наличие на основание за отказ да се изплати застрахователното обезщетение.

Страните не спорят, че между тях е бил налице сключен и действащ към момента на настъпване на застрахователното събитие на 17.07.2022 г. и на застрахователното събитие на 23.07.2022 г., договор за застраховка, чрез застрахователна полица № 93002110057920, с период на валидност 12 месеца, считано от 00:00ч., на 10.09.2021 г., за МПС, модел „Фолксваген“, марка „Тигуан“, с рег. № СВ 0182 СТ, за застрахователна сума от 15 000, 00 лв.

По делото спорният въпрос е дали е основателен отказът на застрахователя да заплати на ищцата застрахователно обезщетение, съобразно [чл. 408 КЗ](#)?

Предпоставките за отказ за изплащане на застрахователно обезщетение са посочени принципно в общата разпоредба на [чл. 408 КЗ](#) и се свеждат по т. 1, до умишлено причиняване на застрахователното събитие от лице, което има право да получи застрахователното обезщетение; при т. 2, умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахователя с цел получаване на застрахователното обезщетение от друго лице; по т. 3, неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие; по т. 4, в други случаи, предвидени със закон.

Влезният в сила застрахователен договор поражда за застрахователя задължение [чл. 386 КЗ](#), във вр. [чл. 394 КЗ](#), във вр. [чл. 405 КЗ](#) при настъпване на застрахователно събитие да изплати на застрахования обезщетение за претърпените от събитието вреди. Основанията, при които застрахователят по имуществена застраховка може да откаже изплащане на застрахователно обезщетение, са уредени в закона. Общото помежду им е, че правото на отказ от изплащане на обезщетение е признато във връзка с неизпълнение на задължения на застрахования, които по силата на закона или по волята на страните са значителни от гледна точка на интереса на застрахователя, защото имат отношение към настъпването на застрахователното събитие и/или към вредите от него. Конкретните проявни форми на основанията за отказ са предмет на уговаряне в застрахователния договор и в общите условия, в които следва да е установено и дължимото от застрахования поведение - задълженията, чието неизпълнение освобождава застрахователя от отговорност за плащане на обезщетение. Независимо от спецификата на основанията, застрахователят не може да откаже да изпълни задължението си по [чл. 405, ал. 1 КЗ](#), ако поведението на застрахования не е рефлектирало неблагоприятно върху проявлението на риска, върху възможността за ограничаване и предотвратяване на вредите или върху техния обем. Правно значимо за

отказа е само това поведение на застрахования, което е последващо спрямо възникването на застрахователното правоотношение и съставлява неизпълнение на произтичащи от закона, от договора и/или от общите условия изисквания за действия или бездействия, насочени към предотвратяване на събитието и на вредите или към ограничаването им (в този смисъл- Решение № 173 от 22.11.2013 г. по т. д. № 727/2012 г., Т. К., II Т. О. на ВКС).

За да постанови отказ от изплащане на обезщетението по застраховка "Каско" по щета № 4000-1301-22-000829 и по щета № 4000-1201-22-000808, ответникът се е позовал на т. 14.13 т. 14.14 от Общите условия за застраховка "Каско", които са неразделна част от договора, според които при настъпване на застрахователно събитие „Пожар“ застрахования има задължение да уведоми застрахователя в срок от 3 работни дни, а за всички останали застрахователни събития – срокът е 5 работни дни, считано от деня на узнаването. След изтичане на този срок – застрахователят има право да откаже изплащане на обезщетение. Ответникът се позовава и на т. 7 от Общите условия към застрахователния договор, съгласно който застрахователят осигурява покритие за рисковете: пожар, природни бедствия, пътнотранспортно произшествие, злоумишлени действия на трети лица, кражба или грабеж на цялото мпс и други, настъпили не по волята на водача щети, групирани в клаузи, неразделна част от тези Общи условия. Но уврежданията по процесния автомобил, декларирани по щети № 4000-1301-22-000829 и № 4000-1201-22-000808 не са възникнали вследствие на застрахователно събитие, покрит по т.7 от Общите условия към застрахователния договор риск.

Установените в КЗ хипотези, при които застрахователят придобива право да откаже да плати изискуемото се обезщетение или сума след настъпване на застрахователното събитие дават основание да се приеме, че за правото на последния да се освободи от задължението си по застрахователния договор е релевантно не само при обективното наличие на неизпълнено от застрахования конкретно вменено му от закона задължение, но и при значителност на същото, с оглед интереса на застрахователя.

Според трайната съдебна практика на ВКС – условието за значителност следва да се преценява във всеки конкретен случай - с оглед това да не се допуска посредством договорни клаузи, формално основани на текста на чл. 408 КЗ , да се уговарят правни последици в ущърб на интереса на застрахования, когато не може да се констатира накърняване на легитимния интерес на съответния застраховател.

Предвид това, независимо, че не е спазен срокът за уведомяване на застрахователя от узнаване на настъпилите застрахователни събития от застрахования по т.14.13 и т.14.14 от Общите условия към договора за застраховка „Каско“ и независимо, че в т.7 от Общите условия настъпилите застрахователни събития не са предвидени като рискове, за които застрахователят осигурява покритие при тяхното настъпване, следва да бъде разгледан въпросът: дали неизпълнението на посочените от застрахователя задължения, се явява значително с оглед интереса на застрахователя.

Трябва да се има предвид, че според практиката на ВКС (Решение № 102 от 02.10.2012 г. по т. д. № 615/2011 г., Т. К., I Т. О. на ВКС), в случаите, визириани в чл. 408 КЗ,

застрахованият не изпълнява задължения, предвидени в закона и договора, не ги изпълнява виновно, неизпълнението е в пряка причинна връзка със съществено увеличаване на риска или е довело до неговото реализиране и затова следва да се приеме, че при изпълнението на тези задължения не би се стигнало до настъпване на застрахователното събитие. Застрахователят трябва да докаже, че виновното неизпълнение на задължението на застрахования е причина за настъпване на застрахователното събитие. При този фактически състав застрахователят може да откаже да заплати застрахователното обезщетение.

В случаите когато е налице отказ застрахователят да изплатено застрахователно обезщетение, спорът дали този отказ е основателен или не, се свежда до това дали съществуват или не основанията посочени в отказа.

Дори и да бъде прието тълкуването, което застрахователят в отговора на исковата молба дава, а именно, че в Общите условия страните са имали предвид, че при настъпване на застрахователно събитие, застрахованият е длъжен в уговорения срок да уведоми застрахователя, в противен случай последния би могъл да откаже да изплати застрахователното обезщетение, то нарушението не е довело в никаква степен до настъпване на застрахователното събитие. Приложението на [чл. 408, ал. 1, т. 3 от Кодекса за застраховането](#) е обусловено от установяването на пряка причинно - следствена връзка между неизпълнението на конкретно задължение, визирано в Общите условия към застраховката, като значително с оглед интереса на застрахователя, и настъпването на застрахователното събитие, респ. възможността да бъдат предотвратени вредите от същото (в този смисъл - Решение № 49 от 29.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 840/2012 г., I т. о., ТК.).

Съгласно константната практика на ВКС по приложението на разпоредбата на чл. 211, т. 2 КЗ (отм.); , като например: Решение № 47 от 25.06.2020 г. на ВКС по т. д. № 872/2019 г., I т. о., Решение № 105/11.07.2017 г. по т. д. № 1325/16 г. на I т. о., Решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. на I т. е., Решение № 32/11.08.2014 г. по т. д. № 1262/2013 г. на II т. о., Решение № 124/04.08.2015 г. по т. д. № 440/2014 г. на I т. о., Решение № 167/07.02.2017 г. по т. д. № 1655/2015 г. на II т. о., за да възникне правото на застрахователя да откаже плащане на обезщетението, трябва да е налице причинна връзка между неизпълнението на задължението (предвидено в закон или в застрахователния договор и то да е значително с оглед интереса на застрахователя), и настъпилото застрахователно събитие, съответно да се препятства доказването на обстоятелствата, при които то е настъпило. Даденото разрешение е, че не може по договорен път причинната връзка да бъде презюмирана, а следва да се докаже в процеса от застрахователя, както и че при предявен иск по чл. 208, ал. 1 КЗ преценката дали конкретното неизпълнено задължение по застрахователния договор е значително, с оглед интереса на застрахователя, когато същото не е изрично предвидено в ОУ като изключен от покритие риск, е изключително правомощие на решаващия съд, а не на застрахователя. С оглед установения механизъм на причиняване на вредите поведението на застрахования е в съответствие с изискваният за добросъвестност и бързото уведомяване по –никакъв начин няма да промени факта за невъзможност за установяване на увреждащото събитие. Рискът по този вид договор от

такива събития е в тежест на застрахователя, поради което той не може да бъде изместен в тежест на потребителя по договорен път.

Според съда не всяко задължение на застрахования, скрепено с договорна санкция за отказ за заплащане на застрахователно обезщетение, може да се приеме за договорено в съответствие с нормата на [чл. 408 КЗ](#) и да обуслови отказ, единствено на основание факта на неизпълнението му, без установяване на причинна връзка с конкретно застрахователно събитие, а само това, което по своето съдържание би могло да обуслови като последица настъпване на застрахователното събитие или увЕ.чен размер или обхват на вредите или от естество да препятства доказването им. В случая нито една от тези хипотези не е налице, предвид характера на настъпилите увреждащи събития.

В производството по [чл. 408 от КЗ](#), причинната връзка не може да бъде презюмирана, а същата следва да се докаже в процеса, на основание [чл. 154 ГПК](#), от застрахователя.

Тази практика напълно съответства на нормите на Кодекса за застраховането – чл. 395 и чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ, които също въвеждат изискването за наличие на причинна връзка на поведението на застрахования с настъпилото застрахователно събитие като основание за правото на застрахователя да откаже или да намали обезщетението. Такава причинна връзка по делото не се установява – няма доказателства, че неизпълнението на задължения от страна на застрахования е осуетило доказването на вредите.

Ответникът не излага конкретни твърдения, с които да обоснове възраженията си относно настъпването на описаното в исковата молба събитие, както и неговия механизъм. В случая не е налице поведение на водача на застрахования автомобил, което е допринесло за настъпването на застрахователните събития.

Следователно и с оглед разпоредбата на чл. 405, ал. 1 от Кодекса за застраховането, за застрахователя е възникнало задължение да плати обезщетение за вредите, причинени на автомобила модел „Фолксваген“, марка „Тигуан“, с рег. № СВ 0182 СТ при настъпилите застрахователни събития. Исковите са доказани по основание, съгласно заключението на вещото лице и уточнението в съдебна зала.

На следващо място обективен е подходът на вещото лице да усредни стойностите на пазарните цени на резервните части в съотношение между цените на резервните части като оригинални и алтернативни резервни части. Както оригиналните, така и алтернативните нови резервни части се предлагат на пазара и всеки потребител може да избере какъв вид резервни части да вложи при ремонта на увреден автомобил, за да гарантира неговата техническа цялост и безопасност на движение. Съд намира, че именно този е релевантният за определяне на действителната стойност на причинените вреди размер на щетите, тъй като законът свързва този размер с цената, срещу която може да се закупи същото по вид и качество имущество на пазара, т. е. пазарна стойност, а тя се определя като средна стойност от стойностите на предлаганите на пазара както оригинални части, така и части от алтернативни доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти /официален сервиз и алтернативни вноситЕ./. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база

единствено средни пазарни цени от алтернативни източници, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното застрахователно събитие, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т. е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и др. **В този смисъл константната практика Решение № 261263 от 8.04.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 5122/2020 г. и Решение № 3005 от 2.11.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 13300/2021 г.**

Ето защо се налага изводът, че претенцията за главница в размер на **1 801.76лв** относно дължимо **застрахователно обезщетение по щета № 4000-1201-22000808**, следва да се уважи по основание и размер, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

Претенцията за главница в размер на **556.30** относно дължимо застрахователно обезщетение по щета № 4000-301-22-000829, също следва да бъде уважена по основание и размер, доколкото обезщетява само новонастъпилите вреди след първоначалния оглед, извършен при сключването на застрахователния договор, което изрично е посочено в експертизата и вещото лице е изяснил и в съдебно заседание, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да се възложи заплащането на направените от ищеца съдебно-деловодни в т.ч. за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗК ЛИ“, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Симеоновско шосе № 67А да заплати на Е. А. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Люлин бл. 424, вх.Д, ет.5, ап. 92 , сумата в размер на 1 801.76 лв - главница,** (обезщетение за щета № 4000-1201-22-000808) представляваща разходите за ремонт на лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“ с рег. № СВ0182СТ, за който е сключен договор за застраховка „Каско“ на МПС, обективиран в полица № 93002110057920, със срок на действие от 00:00ч. на дата 10.09.2021г. до 24:00ч. на

дата 09.09.2022г., ведно със законната лихва от 27.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „ЗК ЛИ“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Симеоновско шосе № 67А да заплати на Е. А. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Люлин бл. 424, вх.Д, ет.5, ап. 92, сумата в размер на 556.30 лв – главница (обезщетение за щета № 4000-301-22-000829), представляваща разходите за ремонт на лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“ с рег. № СВ0182СТ, за който е сключен договор за застраховка „Каско“ на МПС, обективиран в полица № 93002110057920, със срок на действие от 00:00ч. на дата 10.09.2021г. до 24:00ч. на дата 09.09.2022г., **ведно със законната лихва от 27.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____